

Arrest

nr. 226 736 van 26 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die erkend vluchteling is in Frankrijk, treedt op 12 december 2016 in België in het huwelijk met een Belgische man.

1.2. Verzoekster dient op 13 december 2016, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 6 juni 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoekster dient op 16 juni 2017, in functie van haar Belgische echtgenoot, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 30 november 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Verzoekster dient op 6 december 2017, in functie van haar Belgische echtgenoot, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 4 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.5. Nadat op 23 juli 2018 uit het huwelijk een kind wordt geboren, dient verzoekster op 27 juli 2018, ditmaal in functie van haar kind met de Belgische nationaliteit, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 24 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.07.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgisch minderjarig kind, de genaamde [H.Y.] [RR:...] in toepassing van artikel 40ter, §2, 2° van de wet van 15.12.1980.

Bovenstaand artikel stelt dat de familieleden bedoeld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Betrokkene heeft haar Frans paspoort voorgelegd hetwelke vervallen is sinds 26.03.2017. Conform art. 41, §2 kan met de Franse verblijfskaart met geldigheid tot 2026, die eveneens werd voorgelegd bij de aanvraag, geen rekening worden gehouden.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort op het moment van de aanvraag, voldoet zij niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenes verblijf dient te worden geweigerd en haar AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter, 41, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen, alsook bij het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel, stelt verzoekster als volgt:

“• Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat de documenten die door verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan de vereisten om haar identiteit te bewijzen;

• De documenten die voorgelegd werden zijn niet grondig onderzocht.

De bestreden beslissing van 24.01.2019 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Dat verzoekster een Frans paspoort heeft voorgelegd, hetwelk vervallen is sinds 26 maart 2017; dat er tevens een Franse verblijfskaart neergelegd werd met geldigheid tot 2026;

Volgens art. 52 Verblijfsbesluit. dat uitvoering geeft aan artikel 40ter Verblijfswet moet je je identiteit bewijzen overeenkomstig artikel 41 Verblijfswet; Volgens dat artikel, dat uitgevoerd wordt in artikel 47 Verblijfsbesluit, kan je het bewijs van je identiteit ook op andere manieren bewijzen:

-een vervallen paspoort

-een vervallen identiteitskaart

-een verblijfskaart/een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, afgegeven door een andere lidstaat van de EER

-een ander bewijs van je identiteit

Dat verzoekster wel degelijk haar verblijf op voldoende wijze bewezen heeft; Dat verzoekster over een geldig verblijfsdocument beschikt in Frankrijk als politiek vluchteling;

Dat deze soepele regels voor het bewijs van identiteit voortkomen uit het Unierecht (HvJ 25/07/2002, Brax, C-459/99) Dat deze regels ook moeten gelden voor een ouder van een minderjarig belgisch kind; Ook dat verblijfsrecht vloeit immers voort uit het unierecht (zie HvJ 8 maart 2011, Zambrano, C-34/09);”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster, waar zij een schending van artikel 52 en 41 van de Verblijfswet aanvoert, doelt op artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, laat verwerende partij gelden dat de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de bestreden beslissingen kunnen worden gelezen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° en artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster haar paspoort vervallen is sinds 26.03.2017 en zij bijgevolg niet in het bezit is van een geldig paspoort. Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan en kan naar het oordeel van verweerder een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet worden weerhouden.

[...]

Verzoekster diende een aanvraag in als moeder van een Belgisch minderjarig kind en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vereist dus dat ouders van Belgische minderjarige kinderen die een verblijfsaanvraag indienen in functie van deze kinderen, een geldig identiteitsdocument neerleggen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient te worden samengelezen met het bepaalde in artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

[...]

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet vereist aldus dat er een geldig paspoort wordt neergelegd. Bijgevolg kan het niet kennelijk onredelijk, noch in strijd met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet worden geacht dat verzoeksters aanvraag geweigerd werd nu ze geen geldig paspoort heeft neergelegd. De voorgelegde Franse verblijfskaart, met geldigheid tot 20 januari 2026, is geen geldig paspoort.

Verzoekster betwist niet dat zij bij haar aanvraag dd. 27 juli 2018 een vervallen paspoort, geldig tot 26 maart 2017, neerlegde maar bevestigt deze vaststelling in haar verzoekschrift. Verzoekster stelt dat zij een Franse verblijfskaart met geldigheid tot 2026 heeft neergelegd. Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit uitvoering geeft aan artikel 41 van de Vreemdelingenwet en dat zij overeenkomstig dit artikel haar identiteit wel voldoende bewezen heeft.

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

[...]

De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit hebben enkel betrekking op de toegang tot het grondgebied van familieleden van een burger van de Unie en de bevoegdheid van de met grenscontrole belaste overheden om dergelijke familieleden aan de grens tegen te houden en terug te drijven indien het familielid niet één van de genoemde documenten overmaakt. Deze bepalingen vinden geen toepassing in de situatie van verzoekster. De verzoekster bevindt zich immers reeds op het Belgische grondgebied en zij dient van daaruit een aanvraag in voor een verblijfsrecht in functie van haar Belgisch minderjarig kind. Aldus mist het betoog van verzoekster juridische grondslag. Het Vreemdelingenbesluit bevat immers afzonderlijke bepalingen voor aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit) en ook de Vreemdelingenwet zelf bevat duidelijke en afzonderlijke bepalingen in verband met de documentaire verplichtingen waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart (artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

Waar verzoekster verwijst naar het arrest Brax van het Hof van Justitie, merkt verweerder merkt op dat het Hof van Justitie in het arrest Brax gesteld heeft dat "(...) de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging niet van toepassing is op situaties die geen enkele aanknopingspunt hebben met die welke door het gemeenschapsrecht worden bedoeld." Het Hof heeft dus duidelijk aangegeven dat de gemeenschapsregeling niet kan worden toegepast op de situatie van personen die nooit gebruik hebben gemaakt van de in het gemeenschapsrecht voorziene vrijheden (met verwijzing naar de arresten Koua Poirrez (HvJ, Koua Poirrez, C-206/91, 16 december 1992) en Carpenter (HvJ, Carpenter, C-60/00, 11 juli 2002)). In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoekster, van Kosovaarse nationaliteit, een aanvraag heeft ingediend om in België te verblijven bij haar Belgisch minderjarig kind. De aanvraag wordt met andere woorden ingediend met het oog op het verblijf in de lidstaat waarvan de te vervoegen persoon de nationaliteit bezit. Het blijkt niet dat de verzoekster en haar Belgisch kind voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk in een andere EU-lidstaat hebben verbleven en dat het kind van daaruit terugkomt en zich wenst te laten vergezellen door de verzoekster (HvJ, O. en B., C-456/12, 12 maart 2014). In het voorliggende geval is er dan ook geen sprake van het uitoefenen van enig recht op vrij verkeer, zodat niet kan worden ingezien hoe de verzoekster zich nuttig op de bepalingen van het gemeenschapsrecht en de interpretatie van deze bepalingen door het Hof van Justitie zou kunnen beroepen. Noch toont verzoekster aan dat de bestreden beslissing enige andere schending van het Unierecht vormt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens is genomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet en van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit blijkt niet. De verzoekende partij werpt eveneens een schending van het redelijkheidsbeginsel op. Dit komt de verwerende partij ongegrond voor. De verwerende partij laat gelden dat zij zich weldegelijk baseerde op voldoende informatie in het administratief dossier."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de bepalingen zoals deze van toepassing zijn op de gezinshereniging met een minderjarig Belgische kind dat, zoals in casu, niet eerder gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en verblijf.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :
1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;
2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.
[...]” (eigen onderlijning)

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in als moeder van een minderjarig Belgisch kind. Voormelde bepaling voorziet in deze situatie dat verzoekster, om zich te kunnen beroepen op de gezinshereniging overeenkomstig de artikelen 40bis en volgende van de Vreemdelingenwet, haar identiteit dient te bewijzen door middel van een “*geldig identiteitsdocument*”.

In dit verband merkt verweerder in de bestreden beslissing correct op dat het door verzoekster voorgelegde Franse reisdocument als vluchteling is vervallen sinds 26 maart 2017, en dus niet langer als een “*geldig identiteitsdocument*” is te beschouwen.

Er dient evenwel te worden aangenomen dat het begrip “(*geldig*) *identiteitsdocument*” zich niet beperkt tot een (geldig) paspoort. Het begrip “*identiteitsdocument*” is ruimer dan het begrip “*paspoort*”.

Verzoekster legde, naast haar vervallen Franse reisdocument, ook nog een Franse verblijfskaart als erkend vluchteling voor die geldig is tot 20 januari 2026. Dit document bevat, naast een foto, de volgende gegevens: verzoeksters naam, voornaam, geboortedatum en -plaats en geslacht. Onder haar

nationaliteit wordt melding gemaakt van haar statuut van erkend vluchteling afkomstig uit Servië. Verder bevat dit document het kaartnummer, de geldigheidsduur van de kaart, de datum en plaats van afgifte en haar adres in Frankrijk. De identiteitsgegevens zoals deze worden vermeld op deze kaart stemmen volledig overeen met de gegevens zoals deze worden vermeld op het sinds 26 maart 2017, dit is gedurende het verblijf in België, vervallen reisdocument als vluchteling afgegeven door de Franse autoriteiten.

Niettegenstaande artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke documentaire verplichting oplegt waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart, waarbij het wel opmerkelijk is dat deze niet terzelfdertijd wordt voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing niet specifiek geduid waarom de voorgelegde geldige Franse verblijfskaart, die melding maakt van alle vereiste identiteitsgegevens, niet kan worden beschouwd als een “*geldig identiteitsdocument*” in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de geldige Franse verblijfskaart wordt in de bestreden beslissing enkel overwogen: “*Conform art. 41, §2 kan met de Franse verblijfskaart met geldigheid tot 2026, die eveneens werd voorgelegd bij de aanvraag, geen rekening worden gehouden.*”

Zoals dit wordt bevestigd in de nota met opmerkingen, gaat verweerder er in zijn beslissing vanuit dat verzoekster het bewijs dat zij beschikt over een geldig identiteitsdocument dient te leveren overeenkomstig hetgeen is bepaald in artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet, dit gelet op het bepaalde in artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.” (eigen onderlijning)

Het bepaalde in artikel 52, § 2, 1° van het Vreemdelingenbesluit werd ingevoerd bij koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 13 mei 2008, inwerkingtreding op 1 juni 2008). Het werd sindsdien niet gewijzigd.

Het “*artikel 41, tweede lid*” van de Vreemdelingenwet waarnaar wordt verwezen, luidde bij de invoering van de voormelde bepaling in het Vreemdelingenbesluit als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

Bij wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 5 mei 2014) wordt artikel 41, tweede lid van de Vreemdelingenwet vervangen door het huidige artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hierin werd ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing bepaald als volgt:

*“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.
De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.*

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Het bepaalde in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit werd niet aangepast aan deze wetswijziging, waardoor moet worden aangenomen dat in deze bepaling van het Vreemdelingenbesluit wordt verwezen naar de gehele § 2 van huidig artikel 41 van de Vreemdelingenwet.

Hetzelfde geldt bovendien voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit, dat stelt als volgt:

“De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.”

Daargelaten de vraag of verweerder voor de invulling van het begrip “geldig identiteitsdocument” in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet dienstig kan verwijzen naar artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet – nu dit laatste artikel betrekking heeft op “familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn”, wat verzoekster niet is, en de wetgever in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een afzonderlijke documentaire verplichting oplegt aan een ouder van een Belgisch minderjarig kind, waarvan niet via een koninklijk besluit kan worden afgeweken – merkt de Raad in ieder geval het volgende op.

Zoals reeds werd aangegeven, moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit. Gelet op het bepaalde in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet is wel een ‘geldig’ identiteitsdocument vereist. Van deze vereiste kan niet via een koninklijk besluit worden afgeweken.

Ook uit artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet kan dus niet worden afgeleid als zou in ieder geval een geldig paspoort zijn vereist, zoals verweerder voorhoudt in de bestreden beslissing.

Waar verweerder in zijn nota met opmerkingen artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit niet van toepassing acht omdat deze bepaling enkel handelt over de toegang tot het grondgebied, is dit standpunt niet bepaald consistent met het door hem in de bestreden beslissing zelf toegepaste artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer enkel handelt over de toegang tot het grondgebied. Artikel 47 van de Vreemdelingenwet geeft, zoals verzoekster correct stelt, enkel verdere uitvoering aan oud “artikel 41, tweede lid” oftewel huidig artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De interpretatie van verweerder dat in de voorliggende situatie, overeenkomstig artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit juncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet, een geldig paspoort met, indien nodig, een geldig visum is vereist, zou bovendien hierop neerkomen dat via een bepaling in een koninklijk besluit een strengere voorwaarde wordt ingevoerd dan deze voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling vereist enkel een geldig identiteitsdocument, begrip dat ruimer is dan een paspoort, terwijl de voormelde interpretatie van verweerder erop neerkomt dat steeds een geldig paspoort zou dienen voor te liggen. Deze verstrenging via een koninklijk besluit doet afbreuk aan de duidelijke bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het is niet betwist dat verzoekster bij haar aanvraag, naast haar vervallen reisdocument als erkend vluchteling, als identiteitsbewijs ook een geldige Franse verblijfskaart voorlegde, dat dezelfde identiteitsgegevens vermeldt als een identiteitskaart. Er wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat dit document toebehoort aan verzoekster en dat zij kan worden vereenzelvigd met dit document.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de geldige Franse verblijfskaart niet aanvaardt, enkel omdat deze geen paspoort is. Dit wordt ook bevestigd in de nota. Nergens wordt duidelijk gemaakt waarom dit stuk, dat dezelfde vermeldingen bevat als een identiteitskaart en werd afgeleverd door een nationale overheid binnen de Europese Unie, niet toelaat de identiteit van verzoekster vast te stellen of te bewijzen of niet aanvaardbaar is als identiteitsbewijs- of document.

Door de vereiste van het voorleggen van een "*geldig identiteitsdocument*" in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet zo in te vullen dat hiervoor in ieder geval een geldig paspoort moet worden voorgelegd, zonder concreet te duiden waarom de voorgelegde geldige Franse verblijfskaart niet kan worden aanvaard als een geldig identiteitsdocument, blijkt niet dat verweerder een correcte toepassing heeft gemaakt van en een correct onderzoek heeft gevoerd in het licht van de in casu geldende wettelijke bepalingen.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Het middel is, in de aangeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het onderzochte middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS